

Más állapotok

finep ●
selection

OKVÁTH ANNA

OKVÁTH ANNA

Más állapotok

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

A regény szereplői és cselekménye teljes mértékben fikció.
Aki bárminemű hasonlatosságot vél felfedezni a valósága
és a történet között, az téved, vagy jobban teszi,
ha meggyőződik róla, hogy nem én írtam-e azt is.

A MEGÁLLAPODÁS

A METEOROLÓGUSOK ELŐRE JELEZTÉK, hogy rövidesen jelentős mennyiségű csapadék várható, a hirtelen jött őszi zivatar mégis hat embert ejtett foglyul. Ez a szeptember amúgy is aggasztóan meleg volt, mintha a Kárpát-medence nem kegyeskedett volna tudomásul venni, hogy alkalmasint el kellene engednie a nyarat. Alighanem ez ma bekövetkezik, a hőmérőn lassan, kelletlenül kullog lefelé a higanyszál, az utcán pedig a csatornák kétségbeesetten nyelik a hőmpölygő vízáradatot. Ezüst eső hull, még az illata is szürke. Az imént még úgy zuhogott, hogy szinte alulról fölfelé.

A hat fogoly egy könyvesboltban rekedt. Közülük hárman régi ismerősök, a másik három vadidegen. Már jó egy órája boldogítják egymást. Hogy neheztelnének az eső miatt? Igen, valószínű, el lehet kapni pár óralapra sandítást, türelmetlenebb mozdulatot, és hogy egyesek feszülten kémlelik az utcai látképet. Máris elunták a könyveket, pedig hosszú évekre elegendő olvasmányt találnának, ha netán az eső nem maradna abba. Némelyikből azt is megtanulhatnák, hogyan építsenek bárkát, szükség esetén. Talán szerencsájük lesz, enyhül a zápor, kezdenek előszállingózni az első, vakmerő

járókelők, sietős léptekkel, esernyővel. Nos, végigtekintve a foglyainkon, ezeknek az embereknek nincs esernyőjük. Nyilvánvalóan vagánynak se elég vagányak, merthogy az elázást nem vállalják. Pedig nincs messze a metrójeláró. Ha alaposabban szemügyre vesszük őket, láthatjuk, hogy a történelmi könyveknél tobzódó fiatalember fordítva tartja a könyvet a kezében, és így imitál kulturált időelütést. Próbáljunk kicsit nem neheztelni a dekoratívnak mondott, lenőtt hajtövű, platinaszőke vásárlóra, aki fehér, szegecses díszítésű, túsarkú csizmában imbolyog, miközben rózsaszín mobiltelefonnal a kezében már a sokadik sms-t írja szimultán két úriembernek, akik mellesleg egymás létéről nem tudnak, viszont randevújukat a szorgosan csordogáló őszi eső egymás után hiúsította meg a már említett szimpatikus hölgyeménnyel. Még nem említettem az idős hölgyet az útikönyvek között. Mindig is Provence-ba vágyott. Vagy Toscanába. Esetleg Egyiptomba. Hirtelen nem is tudja. Úgyis mindegy, az ő korában már nem utazgat egyedül az ember. A rózsaszín telefonos hölgy elküld egy újabb sms-t, és az indulást fontolgatja. A fiatalember már kezd hozzászokni a felfordult betűkhöz. A telefonos leányzót méregeti fél szemmel. Nem akar tőle semmit, csak nem érti, mit keres egy könyvesboltban. Nincsenek előítéletei, mindössze arról van szó, hogy neki is ilyen barátnője van, aki a legutóbb a parketta szóról azt hitte, női név, az *ex libris*ről pedig, hogy volt könyvesbolti alkalmazott. Inkább az órájára néz. Azon töpreng, vajon akkor is mind együtt maradnak-e így boldogan, egyetértésben, ha a boltnak lejár a nyitvatartási ideje. Egyáltalán mikor zár ez a bolt? Nem kéne már zárva lennie?

De. Csak éppen az üzletvezető úr élénk beszélgetést folytat az egyetemi tanárral a pultnál. Az egyetemi tanár régi jó ismerőse és törzsvásárlója. Az egyetemi tanár lazán a pultra könyököl, másik

kezét a zsebébe rejtve. Nem látszik, de az öngyújtójával babrál. Bő egy órával ezelőtt csak átszaladni készült az út másik oldalán elhelyezkedő egyetemi épületből, és már vagy három-négy órája nem gyújtott rá. Kellemetlen. Az üzletvezető – testes, kopaszodó, szemüveges, vidám fickó – egy 9×13-as fényképet lobogtat az orra előtt, szeme büszkén csillog. A tanár kiegyenesedik, a zsebeiben matat. A szemüvegét az irodájában felejtette. Szorgalmasan fókuszál a képre, de őszintén szólva nem biztos abban, amit lát. Biztos könnyebb lenne, ha cimborája nem mozgatná előtte az objektumot, de hősiiesen bólogat, mosolyog, és gratulál a harmadik unokához. Megint lány. A tanár úr keze öntudatlanul ökölbe rándul, és inkább újra az öngyújtót forgatja a zsebében, kissé ideges. Nem az eső miatt, ma már nincs több órája se, nem siet sehová. Az üzletvezető, örvendő nagyapai szíve miatt, lassan veszi észre beszélgetőpartnere elködösült arc kifejezését, amelyre ezúttal itt most hívnám fel a figyelmet. Az egyetemi tanár hiába próbálja leplezni: mosolya túl erőltetett, testtartása feszültséget sugároz. Mivel ennek az oka túlságosan érzékeny téma, halkabbra fogják magukat.

Mindeközben a raktárban egy huszonhét éves lány válogatja az antikvár könyveket. Az üzletvezető úr beosztottja tisztelettel és szeretettel bánik a könyvekkel. Legszívesebben az egész kínálatot hazavinné magával elolvasásra. Neki, ellentétben a többiekkel, lett volna más dolga is. A munkaideje épp akkor járt volna le, mikor az eső villámok és dörgések közepette elszabadult, és természetesen ő sem hozott esernyőt, bár egyértelműen megérezte az időjárás-változást. Az egyetlen váltóruhája pedig egy balettcipő-táncdressz összeállítás. Feláldozta az edzést a csapadék oltárán. Mivel már épp eleget szöszmötölt, kikecmereg a raktár homályából, hogy ellenőrizze, távozhata-e már végre. Ekkor kapja el az üzletvezető és barátja, az

egyetemi tanár tompított hangú dialógusát egy könyvespolc mögött megbújva. Nincs oka a bujkálásra, de nem szívesen mutatkozik az egyetemi tanár előtt, akinek a szárnyai alatt jó pár évig pallérozta elméjét. Akkor még a férfi docens volt. Tavasszal lett professzor, és nem gratulált neki. Direkt. A lány mindenáron fejébe vette, hogy a tanár valamiért neheztel rá, és ezért ő is neheztelni kezdett rá, amiről persze a professzor nem tudott, nem nagyon vette észre. Ha észre is vette volna, akkor se zavartatná magát. Ám ha tudná, hogy a lány úgymond kihallgatja, lehet, hogy kimenne az esőbe rágyújtani. Közben a rózsaszín telefonos hölgy sms-t fogad és kacéran elmosolyodik. A történelemkönyves fiatalember az órájára pillant. Mivel az eső mérséklődik, visszatolja a könyvet, de éppen nem arra a helyre, ahonnan kivette, ráadásul fordítva, és határozott léptekkel, sportzakkóját a fejére húzva távozik. Nemsokára fehér csizma kopogása követi, és az ajtóra szerelt csengő másodszorra is felcsilingel. Az idős hölgy fájó szívvel búcsút mond Görögországnak, és apró léptekkel, szendén kilép az ázott betonszagú nagyvilágba. A bolti alkalmazott lány pedig hihetetlen elhatározásra jut.

Mégis kilép a polcok oltalmazó rejtekéből és a pulthoz áll. A tanárára köszön. Ma még nem is találkoztak. Az egész eső alatt a raktárban lapult. A férfi kellenlenül bólint; sosem vitte túlzásba az üdvözlő formulákat. A lány izgatott, de nyugalmat erőltet magára – a tanár alapvetően nyugodt természet, bár most már kezd eluralkodni rajta a vágy, hogy elszívjon egy szál cigit. Vagy kettőt. Most már neki is mehetnékje van. Ekkor azonban a boltvezető erőteljes fel szólítása vonja magára a figyelmüket, mely szerint az egyetemi tanárnak mindenképpen látnia kell azt az ősrégi könyvet, amelyet félretett számára. Megkéri a lányt, mutassa meg neki, amíg ő zárja a kasszát. Ez épp kapóra jön. A raktárba invitálja a férfit, és a kezébe

nyom egy megviselt, bőrkötéses könyvet. A tanár elbűvölten forgatja, és láthatóan fontolgatja a vásárlást.

– Ezt tegye el nekem, Petrovics, később visszajövök érte – közli a lánnyal. A lány most még meggondolhatná magát, de nem teszi. Egyre bizonyosabb, hogy mondani akar valamit.

– Mondani szeretnék valamit.

Na, ugye, mit mondtam.

A tanár visszaadja neki a könyvet, de a szemét le nem venné róla. A lány hiába vár visszajelzést vagy engedélyt a felszólalásra, hát folytatja e nélkül:

– Véletlenül meghallottam, miről beszélgettek. – A férfi bosszúsan felpillant. – Nem akartam hallgatózni.

– Nem, általában senki sem akar – veti oda szemrehányón a tanár úr.

– Ne haragudjon, de esetleg tudnék megoldást a problémájára.

Most egyszerre le kéne írnom a férfi reakcióját, valamint az ezt megelőző beszélgetést is. Az elsőre röviden a *sokk* a helyes kifejezés, az utolsóra pedig az, hogy magántermészetű.

– Nekem nincsenek problémáim – védekezik a férfi. Tulajdonképpen most hazudott.

– Hallottam, hogy miről beszéltek. Tudom, mit érez. Én segíthetnék, ha hajlandó meghallgatni.

Alapjában véve fogalma sem lehet arról, mit érez, és arról pláne nem, mi jár most a másik fejében, különben még időben cipzárt húzott volna a szájára. De ha elragadja a saját fantazmagóriája, nem tudja, hol a határ. Még időben közbeavatkozhattam volna, de kevés vagyok őt ilyenkor, friss fellángolásaiban megrendszabályozni, és alaposan le lennék hurrogva.

– Nem érdemes – morogja a férfi. – Mennék.

– Még egyáltalán nem öreg ahhoz, hogy apa legyen. Magának is lehetnek unokái, és akkor nem kell összeszorított foggal hallgatnia Béci bá élménybeszámolóit, se másokét.

Béci bá az üzletvezető. A tanár úr pedig kezdi elveszíteni a türelmét.

– Fejezze ezt abba, Petrovics, kezdem elveszíteni a türelmemet.

De Petrovics szereti túlfeszíteni a húrt.

– Én hajlandó vagyok megszülni a gyereket.

– Tessék?! – fakad ki a tanár.

Egyébként jogosan. De nem azért, hogy választ kapjon rá.

– Ha a felesége nem volt hajlandó, én benne vagyok, szülök magának egy gyereket.

– Magának elment az esze.

És ezzel nekihátrál a falnak. Pedig Petrovicsot nem az ördög szállta meg, csak a fantáziája szállt el kissé.

– Lehet, hogy elment, de mindkettőnk vágya egyszerre teljesülne. Nekem is régi vágyam egy gyerek. Férfi nélkül.

Régi vágya volt. Éppen háromnapos. Talán kicsivel több. Egyszeriben felötlött benne. Éppen egy karton tejet emelt be a bevásárlókocsijába, mikor beléhasított a gondolat. Hogy miért pont a karton tejnél és hajolás közben, az rejtély, fogalmam nincs, de tény, hogy így történt. Azóta Petrovics határozottan tudja, hogy ez a legnagyobb célja az életben, minél hamarabb teherbe esni és gyereket szülni. Nagyon hamar. Nem is tudja, van-e türelme kivárni. Olyan, mint egy beragadt rakéta, készen áll az indulásra, csak bajok vannak a felszállással. Ez alatt a három nap alatt ugyanis gondolatban glédába is állította a lehetséges apajelölteket, és mindegyiket elvetette. Mert hát Petrovics nyomokban még

hitt a nukleáris családmodellben, így a gyermekét semmi esetre sem fosztaná meg az apjától, de magát nagyon is a férfiaktól. Nehéz konstelláció. És akkor jött a gyermektelenségéről rezignáltan panaszkodó tanár úr. Aki sohasem vallaná be, hogy valaha is erről panaszkodott volna.

– Nem tudom, hogy képzeled ezt, de forduljon vele szakorvoshoz. Eszemben sincs megcsalni a feleségemet, és egyáltalán, hagyjon engem békén!

– Nem kell megcsálnia. Hozzám se kell érnie! Csak gondolja át! – gyözködi. Logikus észérvei persze nincsenek. Csak egy ábrándkép, amit a hölgy egyre szilárdabban lát manifesztálódni maga előtt. Annál kevésbé a férfi.

– Na jó, nekem erre nincs időm – fordul el a férfi.

– Nézze, én ezt komolyan gondolom, vagy magával, vagy maga nélkül, de összehozom. Jövő hétig van ideje gondolkodni. Kérem! Aludjon rá egyet!

A tanár elgyötört arccal még visszafordul, a lányhoz lép, és őszintén így szól:

– Akinek itt alvásra lenne szüksége, az maga, Petrovics. Pihenje ki magát, hátha nem maradandó.

És sarkon fordul, és elviharzik. Még a barátjának se köszön, észre se veszi szegényt a pult mögött, az is csak a bevágódó ajtóra és az ajtó fölé akasztott csengettyű nyápic csilingelésére figyel fel. Mire Petrovics kilép a raktárból, Béci báty egyre hangsúlyozottabban foglalkoztatja, vajon mi történhetett odabent.

– Hát ez meg mi volt, Anna?

Petrovics vállat von.

– Biztos eszébe jutott valami – mosolyog.

Ekkor pár kilométerrel arrébb, egy ügyvédi irodában egy nőt épp az ájulás környékezi, de nem az izgatottságtól, egy fogorvos kedvtelenül fehéríti páciense fogsorát, és egy lány a monitor előtt ül és arra a határozásra jut, hogy jobban kedveli az állatokat, mint az embereket.

Más normális lányt nyugtalanított volna a könyvesbolti alakításának lehetséges következménye. Nem is lenne érdekes róla mesélnem, ha ő nem pont másképp gondolná. Petrovics, akit valójában nem is Petrovicsnak hívnak, azonban speciális eset. Azt már tudjuk róla, hogy gyereket szeretne, és ezért bármit megtenne, akár még el is lehetetleníti magát volt egyetemi tanára előtt, de a szándékai és ennek megnyilatkozási formája talán némi magyarázatra szorulnak. Petrovics éppen százharminchárom napja szakított vőlegényével. Ennek alaposan megadta a módját: az esküvői szertartás előtt pánikszerűen kerekelt oldott. Bár ő biztos nem így fogalmazna, szerintem ő csak elandalgott. De kár lenne olyannak hinni, aki egy érthetetlen taszító erőre hallgatva esküvői ruhában passzírozta ki magát a házasságkötő teremmel szemben lévő női mosdó ablakán. Több szempontból is szerencséje volt, egyrészt hogy pont olyan magasságban volt ott egy ablak, és hogy a földszintről kellett kijutnia, és még a ruhája sem sérült meg. Mivel a nagy szökés híján volt szemtanúknak, sajnos az én elmondásaimra kell hagyatkoznunk. A menyasszony ezután a csodával határos módon feltűnés nélkül több háztömbnyit haladt előre, tömegközlekedett, átszállt, szóval csak úgy ment az orra után kikapcsolt aggyal, kilépve térből és időből. Ennyi erővel akár körbe-körbe is mehetett volna a tengelye körül. Hogy végül magára talált, három ismeretlennek köszönhetette, akik nagy elánnal csattantak egymásnak a kereszteződésben, ahol a menyasszony épp a zöldre várt. Petrovicsra ekkor is vigyáztak odafentről,

ugyanis ő a balesetben nem sérült meg, csak végignézte. Egyvalaki azonban tényleg meghalt.

Most már persze bánja, hogy májusban akart házasodni. „*Mense Maio malae nubent*”^{*} – szól a témát illetően alig ismert közmondás. Ovidius például nem átalotta a halált emlegetni, ha valaki mégis erre az aktusra szánná el magát a megadott hónapban. Elátkozott frigy lett volna. Mi sem ékeőbb bizonyíték erre, minthogy egy ember meghalt, kettő megsérült, mert ő inkább a menyasszonyi ruháját sétáltatta a városban. Jobban utána kellett volna olvasnia. Már a nagyorrú rómaiak is tudták, május tizenharmadika a Lemuralia napja, a bosszúszomjas és félelmetes szellemek és halottak kiengesztelésének és elkergetésének jeles ünnepe. Ilyen szellemes napon bortság házasságot kötni, mindenki beláthatja. Petrovics azóta se halott a Lemuraliáról, de hitt az elátkozottságában. Tény, hogy tőle nem álltak távol a furcsaság bizonyos elemei, és időnként rendkívül boszorkányosan tudott viselkedni. Ha néhány évszázaddal előbb született volna, nagy valószínűséggel máglyán égették volna el.

Petrovics tehát mindannyiunk nagy örömeire túlélte valahogy ezt az elbaltázott napot, és estefelé – megkésve és meggyötörve – hazakeveredett. Itt aztán alkalma volt elmagyarázni a hoppon maradt vőlegénynek, miért is kellett sürgősen távoznia a saját esküvőjükről, cserbenhagyva majd száz vendéget, nem is beszélve a riadalomról, melyet az okozott, hogy nem csak láthatatlanná, de elérhetlenné is vált – a mobiltelefonját ugyanis otthon kellett hagynia. Petrovicsot felettébb foglalkoztatta az a gondolat, vajon a menyasszonyi ruhákra miért is nem gyártanak ilyen esetre zsebet. És az is

* „Rosszul házasodik, aki májusban házasodik” (római közmondás)

rendkívül zavaros volt számára, hogy a korántsem szívderítő értekezés után miért mondta ex-leendő urának: „Azért maradjunk barátok.” Pedig ő maga sem akarta így, a gondolattól is undorodott. És soha ennél idegesítőbb, szánalmasabb és hasznavehetetlenebb mondatral nem találkozott még. Szégyen, hogy pont az ő száját hagyta el. Ennyiből azt is mondhatta volna: „Húsz deka párizsit kérek.” Kevésbé lett volna sértő.

A lényeg, hogy Petrovics sajátos elbírálásban részesíti tetteit és döntéseit. Néha ugyan élesen belemar a százharminchárom nappal ezelőtti eseménynek az emléke, de a szíve mélyén hiszi, sőt tudja, hogy jól döntött. Csak túl későn cselekedett.

Most talán kicsit túl korán.

Hogy mindez hogy jön ide? Csak mert ez jellemző motívum a lány életéből, továbbá ekkor fogalmazódott meg először a fejében, hogy kitől *nem* szeretne gyereket. És az majdnem a férje lett. Azóta más szemmel néz a férfiakra. Felhúzta magában a biológiai vekkert.

Petrovicsnak nincs más dolga, minthogy várjon. És ennek eleget is tesz. Mindennap vár és reménykedik. A naptárát nézi, számolgat, hőmérsékletet mér. Eleinte megingathatatlanul biztos volt a professzor megfelelően kétségbeesett állapotában, magában és így a pozitív válaszbán. Mostanra fogyóban van a lendülete. De még mindig hisz. Valahányszor kinyílik az ajtó és megcsörren a csengettyű, valahányszor a raktárba megy és megpillantja azt az ódon bőrkötésű könyvet. Hát, ha másért nem, ezért vissza fog jönni a tanár úr, és akkor ő ott áll majd lesben, minden meggyőzőképességével felfegyverkezve. Várakozni mindig akkor a legkínzóbb, ha sürget az idő. Szinte érzi, ahogy napról napra, óráról órára, sorra jár le petesejtjeinek a szavatossági ideje, és sikítani lenne kedve tehetetlenségében. Micsoda pocsékolás. És bár töretlenül hisz, azért előhozakodik

magának alternatívával is, de hamar meg is vétőzza azt. Hozott egy döntést. Koncentrál és alkalmazza a vonzás törvényét.

Végül a nyolcadik napon bejön egy élő, két lábon járó kartográfus. Ránézésre százéves lehetett, plusz-mínusz ötven év. Petrovics mindig úgy képzelte, a kartográfusok görnyedt öregemberek körzővel és szögmérővel, akik csupa málladozó lapú, A0-ás méretű papírtekercs és vaskos album között üldögélnek, és a félhomályban vadregényes tájakat alkotnak. Ez a kartográfus is hajlott korú férfi már, de mint az beszélgetésük során kiderült, már a térképészeket is utolérte a modern kor, és számítógéppel meg szoftverekkel dolgoznak. Petrovics csalódottan hallja. Viszont annál jobban örül, hogy a férfi régi világtérképek, illetve térképekkel illusztrált régi kiadványok iránt érdeklődik. Készséggel igyekszik segíteni neki, átfésüli az egész boltot, most épp a felső polcokat rohamozza, miközben iparkodik szorgalmasan feldolgozni azt a kellemetlen hiányt, amit a létra megmagyarázhatatlan és hirtelen eltűnése okozott. Pillanatszerűen lábujjhegyen spiccelve nyújtózkodik, és centik választják el a céltól. Bár stabilan áll így, mégsem elég magas, hogy elérje. És ahogy a bácsit elnézi, ő se fogja. A bácsi szerény hangon próbálja meggyőzni arról a lányt, hogy tovább tud élni, ha most nem talál neki semmit, csak az ég szerelmére, ki ne menjen a bokája miatta, de Petrovicsot nem kell féltetni, a spicce és az egyensúlyérzéke már osztatlan sikert aratott, csak ezt a könyvesboltban még nem vették észre. Az is eszébe jutott, hogy felmászik a polcon, de a bácsi szorint ez igazán szükségtelen. Ennyit még soha egyetlen eladó sem fáradozott érte, és egyetlen eladónak sem voltak még ilyen csodálatra méltó lábai. És szelíden elnézést kér az észrevételéért. Petrovics vidáman felkacag. Nincs is szebb a céltalan bókoknál. Váratlanul megjelenik a feje mellett egy kinyújtott kar, amely könnyedén

leveszi azt a könyvet, amiért Petrovics percek óta elkeseredett, ámde mutatós vitustáncot járt. A kar ezután szóltanul a kezébe adja a zsákmányt, és így a térképész is kézbe vehette a százéves könyvritkaságot, mely a Kárpát-medencét volt hivatott részletesen bemutatni. Hálásan megköszöni Petrovicsnak és a kar tulajdonosának a segítséget, majd félrevonul ismerkedni a poros prédával. Petrovicsnak van egy halovány sejtése, kinek köszönheti ezt az isteni beavatkozást. Magas, őszülő halántékú, sötétszőke, egyenes hajú, kék szemű, kiváló apaalapanyag, akinek az eljövételét már kerek nyolc napja várja, mint a messiást.

Csak félig mer megfordulni, a férfi túl közel áll, itt hátul keskeny a hely a polcok között.

– Nem ártana váltanunk pár szót.

Nem kertel, mindig közli, amit akar. Buktatni is ebben a stílusban szokott.

– Mikor, hol?

– Öt után. Károlyi-kert. Odaadná a könyvem?

Ilyen körülmények között nem egészen világos ugyan, mi volt az elsődleges ok, ami miatt visszajött, a könyv vagy a válasz, de mégis itt van, és a munkaideje után a parkban válaszolni fog. Petrovicsnak most nagyon kéne örülnie. De amikor látja távozni a férfit, át a járdán, zebrán, villamossíneken a túloldalra, míg el nem tűnik a szeme elől, úrrá lesz rajta a rettegés. A tanár úr híresen nagy pókerarc, de most kivételesen látszódott rajta valamiféle nehezen definiálható kelletlenség. Ez rossz jel. Töpörödni érzi a gyomrát. Mint vizsgák előtt.

Az ember igazán bonyolult teremtmény. Megközelítőleg kétszázhat csont, hatvanmilliárd sejt és hetvenöt százalék víz alkotja. Egyetlen apró idegsejt hatvanezer másikkal áll kapcsolatban, és

egymás között az üzeneteket bő háromszáz kilométer/órával küldöztetik. Petrovics idegrendszere most a túlélésért küzd. Csokoládéval támogatja agyműködését.

Nyolc napja vár erre a pillanatra, hogy most egyszeriben elveszítse a fejét. Tisztában van vele, hogy butaság, de most legszívesebben lelassítaná az időt az akaratával. Nincs benne sok gyakorlata, így mikor bezáródik mögötte a könyvesbolt ajtaja, zombivá változik, és saját lábán ballag a vágóhídra. Nem néz se jobbra, se balra, belépked a parkba, keres egy szabad padot, és felkészül minden eshetőségre. Elővesz egy könyvet.

Közben ugyanaz a fogorvos, aki a legutóbb páciense fogsorát fehérítette, most fájdalomcsillapító injekciót ad be egy másik páciensnek, míg az asszony, aki a rosszullétével küzdött, komoly beszélgetést folytat egy másik asszonnyal, aki egyelőre úgy tudja, az életében minden a legnagyobb rendben van, csak kissé fáradt.

Petrovics negyedórát tölt egy könyv társaságában a padon. Hogy olvasna, túlzás, inkább csak lapozgat, mikor a szeme a lap aljára ér. Kárba veszett információk.

– Szabad? – kérdezi a férfi. A hangja senki máséval össze nem keverhető. De hogy hogyan került oda észrevétlenül a pad mellé, az érthetetlen. Nem is hallotta. Biztos a füvön jött. Semmi kavicscsörögés, masírozás. Leül, nem vár engedélyre. Petrovicsnak torkán ragadnak az olvasott betűk.

Még le se ült, már a zsebében matat, szájába illeszt egy szál cigit, és villámgyorsasággal rágyújt. Mélyet szív, kifújja a füstöt, a kavicssal felszórt utat fixírozza. Petrovics szoborrá merevedve figyel a szertartást.

– Tudja, Petrovics... a maga ajánlata egyszerre nevetséges és felháborító – szól az ítélet. – Fel sem tudom fogni, hogy juthatott

ilyesmi az eszébe. Normális, józan gondolkodású ember nem tesz ilyen ajánlatot senkinek. Igazán úgy gondolom...

– Kioktatás nélkül is visszautasíthatja. Nem kell a hegyi beszéd. Gondolta, veszítenivalója már úgysem lehet.

– Még nem fejeztem be – figyelmezteti a tanár. Fenyegetően meg is emeli a hangját. Petrovics nem akar háborút, elhallgat. Erre a férfi is. Egy darabig csak füstölög magában. Figyeli a parkot, csak a lányt nem, akinek ez nem igazán esik jól. Ő meg feszülten figyeli a tanár minden mozdulatát. Hátha sikerül megfejtenie.

– Nem valószínű, hogy maga átgondolta ezt a dolgot, igaz? Hát én se akartam. Nonszensz. Kétségkívül örülség. Ez nyilvánvaló. Csak aztán... belefészkelte magát a fejembe. Maga elültette a bogarat a fülemben. Minél gyakrabban jutott eszembe, annál inkább háborogtam ellene. Mondván, ez lehetetlen. Maga meg ez a felajánlás.

Hatásszünet. Petrovics fejében nő a nyomás. Pontosabban, hol nő, hol csökken. De mindenképpen szélsőséges.

– Petrovics, én szeretem a feleségemet. De igaza volt. Bánt, hogy nincsenek gyerekeim, és az is, hogy már nem leszek fiatalabb sem én, sem a feleségem. Azt mondta, magához se kell érnem. Én magát a szaván fogom. Soha ennél nagyobb ostobaságot nem követtem még el egész életemben, de meghoztam a döntésemet. A válaszom igen.

Az emberi szervezetben több mint öt liter vér kering. Petrovics ebben a pillanatban úgy érzi, mind felszívódott, ismeretlen helyre távozott, képtelen érdemben reagálni, megszólalni, pislogni, a legminimálisabb életjelet adni. Nem gondolta volna, hogy a válasz ennyire meg fogja lepni. Pedig nem volt nagy dilemma, a válasz csak igen vagy nem lehetett, valamelyik a kettő közül, és ez alatt a nyolc nap alatt

mindkettőre gyártott forgatókönyvet. Valahogy nem sikerült belealkulálnia, hogy ezt a férfi szájából hallani majd kissé más élmény lesz.

– Meg kéne beszélnünk a részleteket – jegyzi meg monoton hangon a férfi.

Igaz is. A részletek. Petrovicsot váratlanul érte a felismerés, hogy most tovább kell gondolnia ezt az örületet.

– Azt jobb lenne valami diszkrétebb helyen – válaszolja kis habozás után. Ezzel egyrészt időt nyer, másrészt jobb az óvatosság.

– Jogos – bólogat a tanár. – Hol és mikor?

– Tulajdonképpen akkor már bele is csaphatnánk a lecsóba.

– Micsodába?

– Túleshetnénk a dolgon.

– A dolgon?

– Azon.

– Ja, hogy azon.

– Ezt még pontosan ki kellene számolnom.

– Mármint, mit?

– Hogy mikor jöjjön.

– Hova?

Petrovics gyanakodva a férfira néz. Most vagy játszadozik az ideg-szálaival a tanár úr és összevissza bogozgatja őket, vagy szegény tényleg elvesztette a fonalat.

– Feltételezem, hozzám. Vagy van jobb ötlete?

A tanár utoléri a beszélgetést.

– Á, értem.

Halleluja. Érti. Ennek jelül rágyújt még egy cigarettára.

– Na jó. Akkor számolgasson, Petrovics! Aztán értesítsen, mire jutott! Van magánál papír és toll?

Petrovics nagyon is jól ismeri táskája tartalmát. Toll mindig van benne, de papír...? És akkor eszébe villan a könyv, amit úgy markolászott a beszélgetés alatt, mintha az villámhárítóként képes lenne levezetni a benne felgyülemlett tetemes feszültséget. Bizonytalanul odanyújtja a tollal. Csak most van érkezése elgondolkodni azon, minek is kell az a másíknak.

A tanár megemelt szemöldökkel méregeti előbb a könyvet, aztán a könyv tulajdonosát.

– Jaj ezt ne, nincs más?

Petrovics a fejét rázza.

– Nem könyvtári. Az enyém – közli. Ha ez számít valamit a tanár úr lelki békéje érdekében.

A tanár tétován beleír valamit. Visszaadja a könyvet. Becsukva.

– Most mennem kell. Jelentkezzen!

Elmegy. Gőzmozdony. Nagy, fekete és füstöl.

Petrovics csak most meri megnézni a rögtönzött dedikációt. Picurka, kék, decens írott számjegyek. A tanár úr hipertitikos telefonszáma.

– Ja. Hát ezt a mobilomba is beírhattam volna – bosszankodik a lány félhangosan.

Az elkövetkezendő napokban Petrovics agya lázas munkába kezd. Elveket fogalmaz meg kiáltvány formájában. Még szerencse, hogy a pliéék, jeték és rond de jambe-ok nem akadályozzák az ilyen jellegű agyműködést és fordítva. Míg ő önmagával és a rúdgyakorlatokkal foglalatoskodik, ugyanaz a lány, aki a legutóbb az állatok iránt érzett szimpátiáját vallotta, a házi feladatait oldja meg. Nézetei továbbra se nagyon változtak, bár egész egyszerűen csak annyi gondja van, hogy túl fiatalon túl sokat tud az emberekről, és ehhez képest szeretethiányos. Mint még sok milliárd másik embertársa a földön.

Amint az elvek és az időpont is készen állnak a nyilvánosságra hozatalra, azon nyomban a tanár tudtára adja. Ő a nap folyamán vissza is hívja, ahogy illik, hogy véglegesítsék az üzleti találkozót. Minden megy a maga döbbenetesen egyenletes útján. Míg egyszer csak azon kapja magát, hogy a tanár úr szürke szedánját keresi a mellékutcában. Nincs nehéz dolga, a férfi ott ácsorog a kocsi oldalának támaszkodva az út másik oldalán, és szokásához rendületlenül híven dohányzik.

– Elnézést a késésért! – meaculpázik már messziről, szaporán szedi a lábát, hátha előbb odaér, mint a hangja.

A férfi az órájára néz. Egyáltalán nem bosszús, sőt inkább meglepett, hogy valaki öt perc késésből ügyet csinál.

– Mit csinált itt? – mutat az Operaház épületére.

– Próbám volt.

– Mit próbált?

– Táncolni – zárja rövidre a beszélgetést Petrovics.

– Induljunk! – válaszol a férfi. Kinyitja a lánynak az ajtót, megvárja, míg beül az anyósülésre, és aztán ő is bekászálódik.

A kocsiában ártatlanul szól a rádió. Kereskedelmi csatorna, rongyosra játszott kommersz dallamokkal. Petrovics agyában gomolyogni kezd egy örvénylő kis vihar. Ha ezt tovább kell hallgatnia, kiugrik a résre tekert ablakon. Szó nélkül elkapcsolja.

– Hé! Mit művel? – háborog a tanár.

– Ez förtelmes! Hogy képes ezt hallgatni? Borzalom!

– Engem nem zavart. Ne kapcsolgasson a kocsimban! A sajátjában azt csinál, amit akar.

– Nincs autóm.

– Pláne.

És a nézeteltérés közepette barátságosan felmorajlik Beethoven 7. szimfóniájának második, A-dúr tétele, amelytől normál körülmények

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

között Petrovicsnak szorgalmasan lúdbőrizni szokott mindkét karja. Látja, hogy a férfi a rádiógomb felé tapogatózik. Megállítja.

– Várjon már egy kicsit! Hallgassa! Majd utána elkapcsolja. Kérem! Ezúttal enged a lánynak. És utána se kapcsolja el.

A lány sikerrel hazakalauzolja mindkettőjüket, beavatja a tanárt az utcájába jutásnak minden trükkös tudnivalójába, még parkolóhelyet is talál neki. Zavartan felcaplatnak a negyedekre, és Petrovics beengedi magukat a lakásba. A tanár átfuttatja tekintetét a takaros kis fészken, és miközben előnti a tanácsstalanság, hogy most mit kéne csinálnia és hogyan, megpillant egy festményt az egyik falon. Hirtelen vonzalmat érez iránta, de mielőtt bármit tehetne, a lány visszarángatja a figyelmét.

– Adja a kabátját! – veszi át az irányítást automatikusan a lány. Itt most ő az úr... nő. – Kér valamit inni?

– Köszönöm, nem.

– Enni?

– Nem vagyok éhes.

– Helyet foglalni?

– Köszönöm, azt elfogadom.

Petrovics és a tanár a nappaliba tartanak, megkísérli még egyszer szemügyre venni a festményt, de feladja, és inkább követi a házigazdát. A nappaliban még több festmény van, de valamiért kevésbé érdekesek, mint az ott kint, inkább zsöllye után néz. Leülnek a dohányzóasztal két végébe, egymással szembe, tisztas távolságban.

– Szeretném tudni, mik az elképzelései – tér a tárgyra a férfi.

Pillanatok alatt összeszedi lélekjelenlétét, és logikus fejtegetésbe kezd.

– A gyerek a mi kettőnk tulajdonát képezi. Ugyanolyan jogokkal rendelkezik fölötte, mint én, vagy mint egy átlagos édesapa.